

Vi kan få mange fine uddannelser i DK indenfor social og sundhed. Mange uddannelser, som i sin tid vel blev oprettet for, at hjælpe mennesker i nød, indeholder i dag en bachelorgrad. Hvorfor mon det?

Når de studerende er kommet igennem nåleøjet, læses veldokumenterede teorier, som skal begrundes i eksamensopgaver. Indeholdende de helt rigtige ord.

Lige meget hvem jeg har talt med, får jeg det samme at vide. Teorierne sluger mere og mere tid.

Det er alt for lidt tid til praktikken. Og i praktiktiden er der indlagt en masse skriftlige opgaver.

Gad vide om det er årsagen til, at mennesker der uddannes til at hjælpe andre mennesker, har så stor en berøringsangst? Så dårlig indsigt i mennesker? Eller er det dem selv, de ikke kender?

Når vi ikke passer ind i teorierne, oplever jeg forvirring – undren – mistillid – konklusioner udfra egne oplevelser – fejltolkninger og afstandtagen.

Jeg søger nysgerrighed og interesse, for det der endnu ikke er beskrevet teoretisk. Hvilket jeg oplever, fænomenet - pårørende til alkoholikere ikke er.

Mine oplevelser har inspireret mig til følgende linier.

Ignorens.

*Da jeg ikke kunne opgive håbet om, at min familie ville ændre sig.
Blev jeg til sidst nød til, at opgive min familie*

*Det var umuligt, at forblive en del af det sammenhold
familien trods alt repræsenterede, og samtidig forblive hel.
Umuligt, at være mig selv, i fællesskabet.*

*Den erkendelse nåede jeg til, for godt 16 år siden.
Senere gik det op for mig, at dette også gælder i mit arbejdsliv.*

*Der er forskellige fortegn og handlemåder.
Men i sidste ende opnåedes den samme effekt, indeni mit sind.
Jeg stod tilbage, ligegyldig – forkert og udstødt.*

*Min mors høje etik og moral, sammenligner jeg med den etik og moral,
jeg stødte på under mine uddannelser og i mit arbejde.
Først til sygehjælper, senere til social og sundhedsassistent.*

Idealer, der ikke inkluderer den simple menneskelige kontakt og det virkelige liv.

Opdragelse og mål med undervisning.

Teorier og ønskedrømme, der ikke forholder sig til os, dig og mig og de personer vi omgås.

Utopiske og uladsiggørlige i hverdagen.

Kun alt for gerne påtog jeg mig opgaverne, for det umulige.

Begge parter svigtede mig i sidste ende.

Ligesom jeg havde været alene om - og ansvarlig for - opgaverne i barndommen, der forudsatte at jeg var følelsesløs.

Blev jeg - i mit arbejde - pålagt opgaverne, de fleste andre krøb udenom og som jeg kom til at stå alene med.

Begge steder, var mine følelser uinteressante. Da jeg ikke orkede mere, var fejlen min.

Fejlen var min, fordi jeg ikke kunne give op og stoppe i tide.

Alligevel stod jeg tilbage med dybe sår, fordi de mennesker der havde indflydelse, så den anden vej og fortsatte, upåvirkede med deres liv.

Et liv i så høj etik og moral, umuligt selv at gennemføre.

De er nød til, at give opgaverne videre til andre.

Bodil Neujahr år 2003.